

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πρόπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 14'

Ἐν Ἀθῆναις, 4 Σεπτεμβρίου 1904

Ἔτος 26' — Ἀριθ. 38

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Φαίνεται ὅτι ἡ θορυβώδης ἐκείνη διακοπὴ ἐπέβραζε κάπως τὸν κ. Πάττερσων, διότι, μετὰ τὸ πρόγευμα, ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ νεαροὶ ταξιδιωταί, τοὺς ἔκαμε μὲ τρόπον τὴν παρτήρησιν:

— Εἶδα εἰς ὅτι ἡ κυρία Σέυμουρ γνωρίζει τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς; .. Εἰς κάθε ρητὸν ἡ χωρίον, τὸ ὅποσον ἐλέχθη εἰς τὸ τραπέζι, ἐκινούσε ἐπιδοκιμαστικῶς τὸ κεφάλι...

— ὦ! ὦ! πολὺ ἀμφιβάλλω! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ὁ σκανδαλιέρης, ὁ Τωνῆς Ρενώ.

— Μά... ναί, σὰς λέγω! ἐπεβεβάζω σεν ὁ Μέντωρ. Ἐν εἶναι τὰ θαυμάσια ἑλληνικὰ καὶ λατινικὰ ἀποφθέγματα ἐννοοῦνται καὶ μόνα τὰν!... Εἶνε τόσο ἐκφραστικὰ καὶ παραστατικὰ ἐκεῖνα αἱ ἀρχαῖαι γλώσσαι!..

— ὦ! ὦ! εἶπε πάλιν ἐκεῖνος ὁ διαβολο-Τωνῆς.

— Διατί, παρκαλῶ, αὐτὸ τὸ ὦ;

— Διότι τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ, μ' ὅλην τὴν ἐκφραστικότητά καὶ τὴν παραστατικότητά των δὲν ἐννοοῦνται καὶ τόσον εὐκόλως, ὅσον τὸ λέτε, κύριε Πάττερσων! — ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Νά! ἂν θέλετε, θὰ σας εἰπῶ ἓνα ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ρητὸν, καὶ θὰ σας παρακαλέσω νὰ μοῦ το μεταφράσετε!..

Χωρὶς ἄλλο αὐτὸς ὁ ἀδιόρθωτος μικρὸς εἶχε σιὸν νοῦν του νὰ εἰπῇ χαμφίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἀστείότητας ποῦ τόσον ἐσυνοίθιζε, — καὶ οἱ συμμαθηταὶ του δὲν ἐχέλασθον.

— Ἐλα λοιπόν... ἄς ἀκούσωμεν τὸ ρητὸν, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων, ἐνῶ ἐστερέονε τὰ ματογυάλια του εἰς τὴν μύτην του μὲ μίαν ἐπιδλητικὴν κίνησιν τῆς χειρὸς του.

— Ἰδοὺ! Νῦν ἄδω σε Μοῦση, κακὲ Κάρ, ἡδία.

— Ἀ! εἶπεν ὁ κ. Πάττερσων, μὲ ἀπορίαν. Καὶ τίνας συγγραφῆας εἶνε αὐτὴ ἡ φράσις;

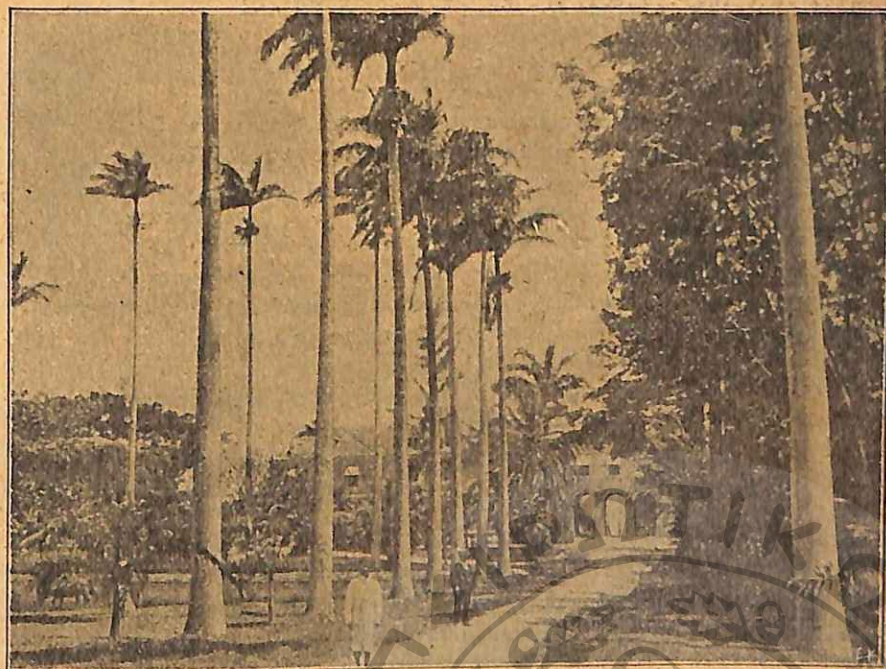
— Ἐνὸς ἀγνώστου ποιητοῦ... ἀλλὰ αὐτὸ δὲν μας μέλει καὶ πολὺ!... Τὸ ζήτημα εἶνε τί σημαίνει!

— Δὲν σημαίνει τίποτε, Τωνῆ! Εἶνε ἐντελὲς σόλοικος καὶ παράλογος ἡ φράσις... Νῦν ἄδω σε, κακὲ Κάρ... Πῶς εἶνε δυνατόν ἓνας ποιητὴς νὰ ὑμνήσῃ μὲ ἄσμα ἓνα Κἄρα; Διότι, τὸ γνωρίζετε, οἱ Κἄρες ἦσαν φυλὴ πολὺ περιφρονημένη εἰς τὴν ἀρχαιότητα, καὶ τὸ ὅ

— Ἀ!... Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ ἐρευνήσω, καὶ θὰ το εὑρῶ! — διεκήρυξε τότε ὁ κ. Πάττερσων, διὰ νὰ δώτῃ πέρας εἰς τὴν συζήτησιν.

Καὶ πραγματικῶς ἠναγκάσθη νὰ καμῇ ἐρευνὰς ἐπὶ χρόνον μικρὸν, ὡς θὰ ἴδωμεν βραδύτερον.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἤρχισαν αἱ ἐκδρομαὶ ἀνά τὴν Βαρβάδος, — ἐκδρομαὶ εἰς τὰς ὁποίας συχνὰ ἔλαβε μέρος

Τὸ κτῆμα τῆς Νορδινγκ-Χάουζ. (Σελ. 297, στήλ. γ'.)

νομά των ἦτο ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ἀμυδαμινός, φαῦλος». Καὶ ἔπειτα τὸν λέγει καὶ «κακὸν Κἄρα»... Ἐκτὸς τούτου τὸ ἡδία δὲν εἶνε λέξις ἑλληνικὴ... Ἀν ἦτο πληθυντικὸς τοῦ ἡδίου, δηλαδὴ γλυκύτερον, θὰ ἔκαμε ἡδίορα... Δὲν ἔχει κανένα νόημα αὐτὴ ἡ φράσις.

— Νά με συγχωρεῖτε, κύριε Πάττερσων διέκοψεν ὁ Τωνῆς Ρενώ, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ πονηρίαν. Ἐχεῖ καὶ περᾶσαι νόημα, καὶ σαρξιστικὸν μάλιστα!

— Τὸ ὅποιον γνωρίζεις, ἐσύ;

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω.

ἡ κυρία Κητλεν Σέυμουρ. Οἱ ταξιδιωταὶ ἐπισκέπησαν ὄχι μόνον τὸ κτῆμα τῆς Νορδινγκ-Χάουζ, ἀλλὰ καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς. Καὶ ἡ πλουτία ἐκείνη κυρία ἔχαιεν ἀκούουσα τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ ἐγκωμιά των διὰ τὴν νῆτόν της.

Ὁ «Γοργὸς» εἶχεν ἐντελὲς λησμονηθῇ. Οὔτε μίαν φοράν οἱ ἐπιβάται του δὲν ἤδραν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ πλοῖον. Ἄλλως τε ὁ Χάρρης Μίρκελ καὶ οἱ ἄλλοι πειραταὶ ἦσαν διαρκῶς ἀνήτυχοι, καὶ, μολοντὶ κανὲν ἐπεισόδιον δὲν συνέβη δυνάμενον νὰ τοὺς

περιπλέξει εις κίνδυνον, δὲν ἔδλεπαν τὴν ὥραν πότε νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Βαρβάδος. Εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, δὲν θὰ εἶχαν κανένα ρόδον καὶ θὰ ἤδύναντο νὰ φθάσουν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν λύσιν τοῦ δράματος...

Δυναμὲθα νὰ εἰπωμεν, ἄνευ ὑπερβολῆς, ὅτι ἡ νῆσος ἐκείνη εἶνε κῆπος ἀπέραντος, πλούσιος εἰς καρπούς, πλούσιος εἰς ἄνθη. Ἀπὸ τὸν κῆπον ἐκεῖνον, ἡ γεωργικὴ βιομηχανία πορίζεται ἄφθονον ἔρυσιν, βάμβακα καὶ σάκχαριν. Ἀλλὰ καὶ τὰ βιομηχανικά της ἐργαστᾶσια εὐμεροῦν καὶ προοδεύουν. Ὑπάρχουν τοὐλάχιστον πεντακῶσια τοιαῦτα ἐργαστᾶσια εἰς τὴν Βαρβάδος.

Οἱ περιηγηταὶ μὲς ἐπεσκέφθησαν καὶ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς νήσου, καὶ συνέβη μερικὰς φορές νὰ μὴ κατορθώσουν νὰ ἐπιστρέψουν αὐθιγὰ εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ. Ἀλλὰ συνήθως, σχεδὸν κάθε βράδυ, συνθηροῦντο εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ἐπαύλειος. Πολλοὶ δέ, οἱ πρόκριτοι τῆς Γεφυροπόλεως, ὁ διοικητής, τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τῆς διοικήσεως, μερικοὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, παρεκλήθητο εἰς τὴν τράπεζαν τῆς κυρίας Σέιμουρ.

Τὴν 17, ἐδόθη μεγάλη ἐσπερίς, εἰς τὴν ὅποιαν παρευρέθησαν ἐξήντα περίπου καλεσμένοι καὶ ἡ ὅποια ἐτελείωσε μὲ πυροτεχνήματα. Οἱ νεαροὶ ἀριστεῖς εἶχαν τὰς πρώτας θέσεις καὶ ὅλας τὰς περιποιήσεις πάντοτε, ἄνευ διακρίσεως ἐθνότητος καὶ καταγωγῆς. Ἡ κυρία Σέιμουρ δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

— Δὲν θέλω νὰ βλέπω ἐδῶ οὔτε Ἀγγίλους, οὔτε Γάλλους, οὔτε Ὀλλανδοὺς, οὔτε Σουηδοὺς, οὔτε Δανούς... Ὅχι! παρὰ μόνον Ἀντιλικνοὺς, συμπατριώτας μου!

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐδόθη συναυλία· ἐξετελέσθησαν ἐκλεκτὰ μέρη μουσικῆς, καὶ κατόπιν ἐπαίξαν οἱ γερυνότεροι οὐίστ. Ὁ κ. Πάττερσων μάλιστα, ὡς σύντροφος τῆς κυρίας Σέιμουρ, κατήγαγε περιττανήν νίκην εἰς αὐτὸ το παιγνίδι.

Ἐπέρασαν ἔτσι ὁ κισρὸς μετὸς γοργότητος, ὥστε οἱ ξενιζόμενοι εἰς τὴν Νόρδιγκ-Χάουζ ἤδύναντο νὰ θεωροῦν τὰς ἡμέρας ὡς ὥρας καὶ τὰς ὥρας ὡς λεπτά. Ἦλθεν ἡ 21 Σεπτεμβρίου, χωρὶς νὰ το καταλάβουν. Ὁ Χάρρης Μάρκελ δὲν τοὺς εἶχεν ἐπνίδῃ εἰς τὸ πλοῖον. Τοὺς ἐπερίμεναν ὅμως, διότι ὁ ἀπόπλους ἦτον ὀρισμένος διὰ τὴν 22 τοῦ μηνός.

Ἐν τούτοις, τὴν παρκαμὸν, ἡ κυρία Σέιμουρ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν «Γοργόν». Ἦθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας της· εἶχε μάλιστα καὶ μίαν αἰτίσιν νὰ τῷ ἀπευθύνῃ. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν αἱ ἄμαξαι ἀπὸ

τὸ κτήμα, τὸ πρῶν, καὶ ἤλθον εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Γεφυροπόλεως.

Ἡ μεγάλη λέμβος τῆς λιμενικῆς ὑπηρεσίας ἐπερίμενεν εἰς τὴν κλίμακα τῆς ἀποβάθρας, καὶ μετέφερε τοὺς ἐπισκέπτας εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶχε προειδοποιήσῃ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου. Κάλλιον νὰ ἐλπιεν ἢ ἐπίσκεψις δι' αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὅποιοι ἐροδοῦντο πάντοτε τὰ ἀπρόοπτα! Ἀλλὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀποφύγουν.

— Στὸ διάβολο ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! εἶχεν ἀνακράξῃ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Νὰ πάνε! . . . ἀλλὰ ἐμεῖς πρέπει νὰ τοὺς φερθοῦμε μὲ εὐγένειαν, εἶχεν ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ἡ κυρία Κῆτλεν Σέιμουρ ἔγινε δεκτὴ εἰς τὸ πλοῖον μὲ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ τὸ σέβας, τὸ ὅποιον ἐπέβλεπεν ἡ ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσις της. Ἐσπευσε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειάν της πρὸς τὸν κυβερνήτην. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπήντησε μὲ ὑπερτάτην εὐγένειαν καὶ φιλοφροσύνην. Κατόπιν δέ, ἐπειδὴ ἡ πυργοδεσποῖνα τῆς Νόρδιγκ-Χάουζ ἐπρόσθεσεν ὅτι πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων τοῦ πληρώματος ἔκαμνεν εἰς αὐτὸ δῶρον πεντακισίας λίρας, ὁ Κόρτης ἔδωκε τὸ σύνθημα τῶν ζωηκραυγῶν, αἱ ὅποια ἦσαν τόσοι ζωηροὶ ὥστε εἰλικρινῶς τὴν συνεκίνησαν.

Ἡ κυρία Σέιμουρ ἐπεσκέφθη ἔπειτα τὴν αἴθουσαν καὶ τοὺς θαλαμίσκους, καὶ ἔμεινε καθ' ὅλα εὐχαριστημένη ἐκ τῆς διασκευῆς των. Καὶ νὰ ἐδέξατε τί συγχαρητήρια ἐκάλυψαν τὸν κ. Ὁράτιον Πάττερσων, ὅταν οὗτος ἔδειξε τὸν τρομερὸν ὄριν κουλτουριασμένον κατὰ τὸν τρόπον τρομακτικῶς τὸν ὀλόγουρα εἰς τὸν ἴσθον τοῦ ἐπιδρόμου!

— Μπα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κῆτλεν Σέιμουρ, ἐσεῖς, κύριε Πάττερσων, ἔχετε σκοτώσῃ αὐτὸ τὸ φοβερὸν τέρας;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀπήντησεν ὁ κ. Πάττερσων, καί, ἀφοῦ καὶ τώρα, μετὰ θάνατον, ἔχει τόσον τρομακτικὴν ὄψιν, φαντάζεσθε τί θὰ ἦτο ζωντανόν, ὅταν ἐτόξευεν ἐναντίον μου τὴν διχαλωτὴν γλῶσσάν του!

Ὁ Τωνῆς Ρενὼ δὲν ἔσκασε στὰ γέλια μὲ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, ὅχι δι' ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διότι ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν τὸν ἐτίμησε τόσον δυνατὰ ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ το βγάλῃ αἷμα.

— Φαίνεται, ἄλλως τε, ὁλοζώντανο, ὅπως τὴν ὥρα πού το ἐσκότωσα! . . . διεκήρυξε πάλιν ὁ κ. Πάττερσων.

— Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο! ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ, τὸν ὅποιον ὁ συμμαθητὴς του δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ αὐτὴν τὴν φωνήν.

Ἡ κυρία Σέιμουρ ἀνέβη κατόπιν εἰς τὸ κάσσο, καὶ πλησιάζασα εὐγε-

νέσταται ὃν Χάρρη Μάρκελ, τῷ εἶπε: — Ἀῦριον, λοιπὸν φεύγετε, πλοίαρχε Πάξτων;

— Ἀῦριον κυρία, μόλις ἀνατελῇ ὁ ἥλιος.

— Λοιπὸν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σας ζητήσω. . . Εἶνε ἐδῶ ἕνας νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὁ υἱὸς μιᾶς ἀπὸ τὰς γυναικάς που ἔχω στὸ κτήμά μου, ἕνας πολὺ καλὸς νέος, — καὶ ἐπιστρέφει τώρα εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν ὑποναυκλήρου εἰς ἓν ἐμπορικὸν πλοῖον. . . Θὰ σας εἶμαι πολὺ ὑπέχρεως, ἂν τὸν πάρτετε ἐπιβάτην εἰς τὸν «Γοργόν».

Εἴτε συνέφερον εἰς τὸν Χάρρη Μάρκελ αὐτὴ ἡ αἰτήσις εἴτε ὄχι, ἦτο πρόδηλον ὅτι δὲν ἤδύνατο ν' ἀρνηθῇ, διότι τὸ πλοῖόν του ἐταξείδευε ναυλωμένον διὰ λογαριασμὸν τῆς κυρίας Σέιμουρ. Περιωρίσθη λοιπὸν εἰς τὸ ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἀς ἔλθῃ, κυρία μου, αὐτὸς ὁ νέος, καὶ θὰ τὸν καλοδεχθῶμεν.

Ἡ κυρία Σέιμουρ ἐπανελάβε τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὸν κυβερνήτην. Κατόπιν τῷ συνέστησε διὰ τὸ ταξίδιον τῆς ἐπιστροφῆς τὸν κ. Πάττερσων καὶ τοὺς νεαροὺς ἐπιβάτας, διὰ τοὺς ὁποῖους αὐτὴ, ἔλεγεν, ἦτο ὑπεύθυνος ἀπέναντι τῶν οἰκογενειῶν των.

Καὶ τότε, — ζήτημα οὐσιμώστατον διὰ τὸν Χάρρη Μάρκελ, ἀφοῦ χάριν αὐτοῦ οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξετέθησαν εἰς τόσον σοβαροῦς κινδύνους, — ἡ κυρία Σέιμουρ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν, ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ ἀριστεῖς ἐμελλον νὰ λάθουν τὸ χρηματικὸν ἐπίδομα τῶν 700 λιρῶν ἑκαστος.

Ὁ κ. Πάττερσων, εἰλικρινέστατα, παρετήρησεν ὅτι, δεχόμενοι αὐτό, θὰ κατεχρῶντο τὴν γενναϊοδωρίαν τῆς φιλοξενίου κυρίας. Ὁ Ρογήρος Χινδαίλ, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν καὶ ἄλλοι, ὑπεστήριξαν τὴν γνώμην του. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ κυρία Σέιμουρ εἶχε δηλώσῃ ὅτι ἡ ἀρνήσις θὰ τὴν δυσχεραίνει, ἠναγκάσθησαν νὰ μὴ ἐπιμείνουν, πρὸς ἄκραν, ἐννοεῖται, ἀγαλλίασιν τοῦ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος.

Κατόπιν, ἀφοῦ ἐχαίρεται φιλικῶς τὸν κυβερνήτην, ἀφοῦ τῷ εὐχῆθη καλὸ ταξίδι, ἡ ἐπισκέπτρια μὲ τοὺς φιλοξενουμένους της κατέβησαν εἰς τὴν λέμβον, ἡ ὅποια τοὺς ἔφερε πάλιν εἰς τὴν προκυμαίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ αἱ ἄμαξαι τοὺς ἐπανεφέραν εἰς τὴν ἐπαυλιν, διὰ νὰ περάσουν τὴν τελευταίαν ἡμέραν.

Ὅταν δὲ ὅλοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ πλοῖον:

— Ἐτελείωσε! . . . ἐφώναξεν ὁ Κόρτης.

— Ποῦ νὰ σκάσουν χίλιες χιλιάδες διαβόλοι! . . . ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν

Κόρτης.

— Ἐτελείωσε! . . . ἐφώναξεν ὁ Κόρτης.

— Ποῦ νὰ σκάσουν χίλιες χιλιάδες διαβόλοι! . . . ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΚΑΛΗ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Ἡ περιστέρα, — διότι τὸ περιστέρει ἐκεῖνο ἦτο περιστέρα, — τὸν ἤκουε μὲ ἀπορίαν.

— Μὰ τότε, παιδί μου, εἶπε, μοῦ φαίνεται πῶς σε γινώριζω! . . . Ἐσένα ἔδλεπα λοιπὸν τόσο συχνὰ ἐπάνω στὸν ὄμο μιᾶς ξανθοῦλας; . . .

— Μ' ἔχετε δῇ;

— Οὐοὐ! . . . ἐπάνω ἀπὸ ἑκατὸ φορές! Ὁ περιστερῶνάς μου εἶνε δυὸ πεταχίς ἀπὸ τὸ σπῆτι σου. . .

— Ἀλήθεια, καλέ;

— Μὰ βέβαια! ἂν θέλῃς, νὰ σε πάγω ἔως ἐκεῖ.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν πολὺ μακριά; . . .

— Πολὺ κοντὰ ἀπ' ἐναντίας. Ἐνὸς μισοῦ πῶς ἔκαμες πολὺν δρόμο, μὰ ἐπετοῦσις γύρω-γύρω στὴν ἴδια συνοί-

«Ἐρχινε ψίχουλα καὶ ρύζι. . .»

κία . . . εὐτυχῶς! Ὁ γυρίσας λοιπὸν πολὺ γρήγορα στὸ σπιτάκι σου.

— Ἀλλοίμονο! . . . Ἦσουν τόσο κακὸς! Ἡ κυρία μου δὲν μ' ἀγαπᾷ. . . δὲν θὰ με συγχωρήσῃ. . .

— Καλέ, θὰ σε συγχωρήσῃ, μὴν ἀνησυχεῖς! εἶπε ἡ καλὴ περιστέρα. Πάντα συγχωρεμένα εἶνε τὰ ζιζανία τοῦ εἶδους σου. . . Κ' ἐγὼ ἀκόμα. . . ἔ, ἔ! ἂν σου ἐκρτοῦσα κανίαν, δὲν θὰ σε ἐπήγαινα πίσω.

— Ὡ! γιατί; τί σας ἔκαμα, κυρία μου;

— Τί μου ἔκαμες; ἕνα σωρὸ κατεργαριῆς μοῦ ἔκαματε ἐσεῖς τὰ σπουργιτάκια, καὶ μοῦ κάμνετε ἀκόμα. . .

— Δὲν ἤμουν ἐγὼ, κυρία μου. . . Νά! σας το ὀρκίζομαι!

— Ἄν δὲν ἦσουν ἐσύ, θὰ ἦσαν τὰ ἀδελφία σου, εἶπεν ἡ περιστέρα. Τὴν

ὥρα ποῦ ἐρχότανε ὁ καλὸς ἐκεῖνος γέρος στὸ περιόλι κ' ἔρχινε ψίχουλα καὶ ρύζι, ποῦ νὰ προφθάσω ἐγὼ νὰ τσιμπήσω τίποτε! . . . Ὅλα τ' ἀρπάζατε ἐσεῖς, τὰ σπουργιτάκια, καὶ μοῦ ἐφεύγατε! Καὶ ὕστερα μ' ἐπεριπαίζατε, κατεργαράκια, πῶς περπατῶ καμαρωτὰ, ὅταν πατῶ κάτω στὴ γῆ. . . Ἐγὼ ὅμως εἶμαι καλὴ γειτόνισσα, ἔχω κ' ἐγὼ παιδάκι, καὶ θὰ σου δείξω τὸ δρόμο. . .

— Ἀχ! κυρία μου. . . αἱ φτεροῦγές μου εἶνε βρεμμένες, μουδιασμένες. . . Δὲν θὰ μωρέσω νὰ πετάξω ἀμέσως.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ περιμένω τὰ περιστεράκια μου θ' ἀνησυχοῦν που λείπω τόσην ὥρα. . . Ἀνέβα λοιπὸν σιὴν ράχι μου, καὶ θὰ σε πάγω ἐγὼ. . . δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ βαρὺς! — ἐπρόσθεσε ἡ περιστέρα μὲ τὸ γέλιο ποῦ κάνουν οἱ μεγάλοι καὶ δυνατοί, ὅταν μιλοῦν γιὰ τὸ βάρος καὶ τὴ δύναμι τῶν μικρῶν παιδιῶν.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟΝ ΕΠΛΗΡΟΝΑΝ ΜΕ ΑΥΓΑ

Ὁ Γλουκ, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μουσικοὺς τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος, ὁ ὅποιος συνέθεσε τὴν μουσικὴν πολλῶν μελοδραμάτων καὶ θεωρεῖται ὡς πρόδρομος τῆς νεωτέρας γερμανικῆς μουσικῆς, ἦτο πολὺ πτωχός, ὅταν ἦτο νέος. Ἐποῦδαζεν εἰς τὴν Πράγαν, καὶ διὰ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰ ἐξοδά του, ἐδίδε καὶ αὐτὸς μαθήματα βιολίου καὶ φωνητικῆς μουσικῆς. Ἐπαίξεν ἐπίσης τὸ ὄργανον εἰς τὰς μικρὰς ἐκκλησίας. Τὰς ἑορτὰς ἐπήγαινε εἰς τὰ χωρία καὶ διεσκέδαζε τοὺς χωρικοὺς μὲ τὸ βιολί του. Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν πολὺ σπάνια τὰ μετρητὰ χρήματα εἰς τὰ χωρία, καὶ οἱ χωρικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ἐχάριζαν αὐτὰ διὰ πληρωμὴν τοῦ κίπου του. Ὅταν λοιπὸν ὁ Γλουκ ἐγέμιζε τὸ καλάθι του μὲ αὐγά, τὰ ἔφερνε εἰς τὴν πόλιν, καὶ τα ἐπωλοῦσε. Αὐτὰ, ἐννοεῖται, συνέβαινε ὅταν ἦτο μικρὸς ἀκόμα καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ ἐδοξάσθη, συνέβηκε συχνὰ νὰ διηγῆται πῶς ἤδυνήθη νὰ τελειοποιήθῃ εἰς τὴν μουσικὴν μὲ τὰ αὐγά τῶν χωρικῶν.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ καθημερινὴ διὰ ψυχροῦ ὕδατος πλύσις τοῦ σώματος εἶνε συνήθεια λαμπρὰ καὶ σωτήριος. Εἰς οἰκονομικὰς ἡλικίας εἰσμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκτήσῃ τὴν συνήθειαν ταύτην, καὶ ποτὲ δὲν εἶνε ἀργὰ διὰ νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτήν.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

[Η βραδυνή της μετέφρασε]

Ἀκόμη μού φαίνεται, ὅταν νὰ βλέπω τὸν κάτασπρο τοῖχο μὲ τὸ πράσινο δι-
κτυωτό του, λεπτὸ πλέγμα, ὅπου κάθε
καλοκαίρι ὑφαίνετο μυρωμένον παραπέ-
τασμα.

Τὰ σημερινὰ τριαντάφυλλα, βλέπετε,
παιδιά μου, δὲν ἔχουν πλέον τὴν γλυ-

«Νικημένη πιά ἀπὸ τὸν πειρασμόν...»

κιὰ ἐκείνη εὐωδία, τὴ μεθυστική, ποὺ
ἐνενοῦσε τὴν ἐπιθυμίαν καὶ μᾶς ἔκαμνε
ναφίνομε βαθεῖα ἀναστεναγμάτα πόθου,
κάθε φορὰ που ἐπερνούσαμε ἀπὸ τὸν
κῆπον τῆς Μονῆς.

Ἦταν τόσο ἀυστηρὰ ἀπαγορευμένα τὰ
τριαντάφυλλα τῆς δεσποσύνης Εὐτυχίας!
Ἀπὸ τὸ χάραγμα, ἐνθρονίζετο μὲ τὴ
δουλειὰ στὸ χέρι, ἄγριος φύλλακας, «στὸ
παράθυρό που ἔδλεπε στὸ δρόμο, καὶ
κανίς, — μὴτ' αὐτὸς ὁ Ἐρημέριος, —

δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἔλθῃ νὰ μυ-
ρίσῃ ἀπὸ πολὺ πλησίον τὰ πέταλα, ποὺ
ἀνοιγαν μόνο καὶ μόνο γιὰ τοὺς βωμοὺς
τῆς «Ἀγίας Δωρεᾶς».

Ἐν ἡ Γερμανὴ ἦταν ἐξαδέλφη μου,
πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως ἦταν ἀπόγονος τῆς
Εὐας· αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς πῇ τί μα-
γνήτης ἦταν διὰ τὰ δέκα τῆς χρόνις ὁ
ἀπηγορευμένος καρπός!

Μιὰ μέρκ τοῦ Ἰουνίου, νικημένη πιά
ἀπὸ τὸν πειρασμό, — κάποιος δαίμονας
τὴν ἐσπρωχνε, — (ἐγὼ ἐτρι-
γύριζα ἀπέξω.) ἡ Γερμανὴ
τρώπωσε «στὸ περιβόλι καὶ
ἔλαβε τὴν τὸλμην νὰ ση-
κώσῃ «στὴν τριανταφυλλιά
ιερόσυλο χέρι.

Ἡ δεσποσύνη Εὐτυχία
ἐτοίμαζε «στὸ ἐκκλησιδᾶκι
τὰ λάβαρα γιὰ τὴν λιτα-
νεῖα τῆς ἐπικύριου.

Ἡ ἐξαδέλφη μου ἄρπα-
ξε ὅσα κλαδιά ἔφθανε.
ἔρρημαξε τὰ ἄνθη, τὰ ὁ-
ποῖα ἔχωνε, καθὼς τᾶκω-
θε, «στὴν ποδιά της — λευ-
κὸ σάβανο! — καὶ μού ἔφε-
ρε τὴν συγκομιδὴν της ἐν
θριάμβῳ.

Ἡ μυρωμένη ἐκατόμβη
μὲ κατελύπησε. Γρήγορα
ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὰ
ἐπακόλουθα τῆς ἀσεβείας
μας ἐκεῖνης καὶ νὰ τρέμω.

Τὰ τριαντάφυλλα τὰ εἴ-
χαμε κλέψῃ ἀπὸ τὸν Θεόν,
ὁ ὁποῖος τὰ ἐπὶ-ρίμενε τὴν
ἄλλη μέρκ ἐπάνω «στὸ θυ-
σιστηρίον του.

«Ὅποιος πορτ, κρυφὰ τὸ
πράγμα τοῦ ἄλλου χρεω-
στεῖ νὰ το ἐπιστρέψῃ».

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐβομβοῦ-
σαν στ' αὐτιά μου.

— Πρέπει νὰ δώσουμε
πίσω τὰ ρόδα στὴν τρι-
ανταφυλλιά, εἶπα τῆς ἐξα-
δέλφης μου ἡ ἑποῖα ἐφύ-
νετο νὰ βαστάξῃ πολὺ ἔλα-
φρὰ τὸ βάρος τῆς τύψεως.

Καὶ μὲ τὴν ἀγαθὴ διά-
θεσιν νὰ διορθώσουμε τὸ κα-
κὸ ποῦ προξενήσαμε, ἐγυ-

ρίσαμε «στὸν ἀσπρίοιχο μ' ἕνα κουβάρι
κλωστή ἀπὸ τὸ πανερί τῆς Γερμανῆς,
καὶ καταφέραμε μὲ πολλὴν ὑπομονὴ νὰ
δέσουμε καλὰ-καλὰ τὰ ἄμοιρα θύματα
«στὰ κλωδιά τους.

Ἡ συνειδήσίς μου ἀνακουφίσθηκε.
Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ δε-
σποσύνη Εὐτυχία ποτὲ τῆς δὲν ἐμάντευ-
σε γιὰτὶ, ἐκεῖνὸ τὸ χρόνο, τόσα τριαντά-
φυλλα «μαράθηκαν ἐπάνω «στὸ δένδρο.

KITRINO NTOMINO

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΝΩΜΟΤΑΙ

Ἡ «θεῖα Βαρβάρα» εἶχεν ἔλθῃ εἰς
τὸν Πόρον. Τόσας ἡμέρας δὲν εἶχε
λάβῃ καμμίαν εἰδησιν ἀπὸ τὴν ἀνεψιάν
της· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ μόνη
τῆς ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ ἰδῇ τί γί-
νεται εἰς τὸν πύργον. Δὲν ἠθέλησεν
ὅμως νὰ ἔλθῃ εἰς καμμίαν ἐπικοινωνίαν
μὲ τὴν οἰκογένειάν της, καὶ ἔμεινεν
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Πόρου· ἀπὸ
ἐκεῖ ἔγραψε στὴν Φρόσω καὶ τῆς παρήγ-
γειλε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως νὰ τὴν ἰδῇ.

— Δὲν πηγαίνω! δὲν πηγαίνω! —
αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἔφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη
τῆς ἐξαδέλφης μου μόλις ἐδιάβασε τὸ
γράμμα. — Ἀ! . . . μὰ ἐπὶ τέλους!
εἶνε ἀνυπόφορη αὐτὴ ἡ Βλάβη θεῖα
μου! Δὲν τὴν ἀγαπῶ καθόλου, καὶ
ὅμως δὲν μ' ἀφίνει βῆμα νὰ κάμω. . .
Φαντάσου, Δέσποινα μου, ὅτι θὰ ἔλθῃ
νὰ καθήσῃ ἐδῶ, ἅμα φύγετε, καὶ θὰ
τὴν ἔχω διαρκῶς στὸ κεφάλι μου. . .
Ἀχ! Θεε μου! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ
μὴ φύγετε!

Καί, ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον:

— Καλὰ, εἶπε· κ' ἐγὼ θὰ τῆς ἀ-
παντήσω ὅτι τώρα δὲν εὐκαιρῶ νὰ πα-
γῶ νὰ τὴν ἰδῶ, καὶ ἄς με περιμένῃ
μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον. . .

Ἐτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔγρα-
ψε μίαν σύντομον ἀπάντησιν, τὴν ἐκλει-
σεν εἰς ἕνα φάκελλον, καὶ κατέβη εἰς
τὴν κῆπον.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε φέρῃ τὸ
γράμμα τῆς θεῖας τῆς, ἐπερ μένε διὰ νὰ
συνοδεύσῃ τὴν ἐξαδέλφην μου εἰς τὸν
Πόρον. Αὐτὸς οὐτὲ νὰ τὸν ἰδῇ δὲν ἠθέ-
λητε.

— Μὰ, Φρόσω μου, τῆς εἶπα, δὲν
κάμνεις καλὰ νὰ παρακούγῃς εἰς τὴν
παραγγελίαν τῆς θεῖας σου. . .

— Τί ἀνακατεύεσαι ἐσὺ μὲ τὴ θεῖαν
μου, — μού ἀπήντησε. Ὑπόθεσε ὅτι
δὲν σου ἔλεγα τί μου γράφει. Ἀν ἔγρα-
φε στὴ μητέρα σου καὶ τὴν ἐπαρκα-
λοῦσε νὰ με στείλῃ, καὶ μού το ἔλεγε ἡ
μητέρα σου, θὰ ὑπήκουα. Τώρα ὅμως,
κάμνω κ' ἐγὼ ὅ,τι θέλω!

Δὲν εἶχα τί ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν
λογικὴν αὐτὴν τῆς ἐξαδέλφης μου.
Ἐπῆρα μάλιστα, κατὰ παράκλησίν της,
τὸν φάκελλον καὶ ἐπῆρα, μὲ τὴν Ἀ-
γνήν, νὰ τὸν δώσω εἰς τὸν ἀπεσταλμέ-
νον τῆς θεῖας τῆς. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ
συμβουλευθῶ τὴν μητέρα μου εἰς αὐτὸ
τὸ ζήτημα, διότι, ὡς γνωρίζετε, ἡ μη-
τέρα δὲν ἠθέλε νὰ ἐπεμβαίνῃ κανεὶς
εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἀ-
ποφάσεις τῆς Φρόσως.

Ἐφυγεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴν

ἀπάντησιν. Ὅταν ἐπεστρέψαμεν ἐκεῖ
ὅπου ἄφισα τὴν Φρόσω μὲ τὸν Πέτρον,
τοὺς εἶδα ἀπὸ μακρὰν νὰ συνομιλοῦν
κατὰ μυστηριώδη τρόπον. Ἡ Φρόσω ἔ-
κρατοῦσεν ἀνοικτὴν τὴν παλάμην της,
καὶ ὁ Πέτρος σκυμμένως, μὲ τὰ χεῖρα
στὲς τσέπας του, ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν
τὸ χέρι της. Ἐπειτὰ τὸν ἐπίασεν ἡ Φρό-
σω ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀπεμακρύνθησαν
τρεχάτοι καὶ οἱ δύο πρὸς τὰ βάθη τοῦ
κῆπου.

Δὲν ἔδωσα τότε καμμίαν σημασίαν
εἰς αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν. Ἀπ' ἐναν-
τίας μάλιστα, ἡ οἰκειότης των μ' ἔχα-
ρποιήσε, διότι εἶδα ὅτι ἐλητμόνηταν
καὶ οἱ δύο τὴν δυσάρεστον ἐριδὰ των
διὰ τὸν Ἀφοβόν. . .

Τὸ μεσημέρι ὅμως, εἰς τὸ τραπέζι,
καὶ ἀπρόοπτον συνέβη. Ὁ Πέτρος ἐ-
φαίνετο ἀνήσυχος, καὶ τὰ μάτια του
ἐλαμπαν ἀπὸ ἐξαψιν. Δὲν τὸν ἐπροσέ-
ξαμεν κατ' ἀρχάς, διότι ὅλοι μας εἴ-
μεθα ἀνησυχολημένοι μὲ τὴν ιδέαν ὅτι
θὰ ἐφεύγμεν τὴν ἄλλην ἡμέραν. Ἐ-
τρώγαμεν ὅλοι σιωπηλοί. Καὶ μόνος
ὁ Πέτρος δὲν ἐβόλε τίποτε στὸ στόμα
του. Κατὰ σύμπτωσιν μάλιστα, ὡς ὑπέ-
θεσα, εἶχε καθήσῃ δίπλα στὴ Φρόσω.
Τοῦ ἔδωσα ἐγὼ ἕνα μερὶ ἀπὸ κοτό-
πουλο, καὶ αὐτὸς μού εἶπε:

— Εὐχαριστῶ. . . δὲν πεινῶ!

Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν τοῦ ἔλειπεν ἡ
ὄρεξις. Ἡ μητέρα συνήθως τὸν ἐπρό-
σεχε νὰ μὴν παρατρώγῃ. Ἀλλὰ αὐτὴν
τὴν φορὰν ὁ Πέτρος δὲν ἤγγισε καὶ τὸ
φαγητόν του.

Ἐφεραν τὸ γλύκισμα. Καὶ ὅταν ἤλ-
θεν ἡ σειρά τοῦ Πέτρον, αὐτὸς εἶπε
στὴν μητέρα:

— Δὲν θέλω γλύκισμα!

Περίεργον! αὐτὸς που ἐξητοῦσε καὶ
δεύτερον πιάτο συνήθως, ὅταν εἶχαμε
κρέμα ἢ ριζόγαλο.

— Μὰ, τί ἔχεις λοιπόν, Πέτρο;
Δὲν εἴμπορεῖς βέβαια νὰ μείνῃς νηστι-
κός. . . Φάγε κανένα βερόκοκκο. . . καὶ
ἡ κρέμα εἶνε πολὺ καλὴ! — τοῦ εἶπεν
ἡ μητέρα.

— Δὲν θέλω τίποτε. . . δὲν πεινῶ.

— Γικτί; . . . μήπως ἔφαγες τίποτε
προτῆτερα;

— Ὁχι! — καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ
τὸν πάρουν τὰ δάκρυα.

Ἐσηκώθη ἡ Ἀγνή ἀπὸ τὴν θέσιν
της, κ' ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιᾷ.

— Μήπως εἶσαι ἄρρωστος, Πέτρο;
Τότε πλέον δὲν ἐκρατήθῃ ὁ μικρός.
Ἀρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ,
κρύπτων τὸ πρόσωπόν του μέσα στὰ χέ-
ρια του:

— Ἀχ! αὐτὸς ὁ πόνος! αὐτὸς ὁ
πόνος!

Ὅλοι ἐσηκώθημεν στὸ πόδι. Ὁ Πέ-
τρος εἶχεν ἄρρωστήσῃ ἄλλοτε, ἀπὸ κα-
τὰ ἐντερικοὺς πόνους, τόσο δυνατόν,

ὥστε μόνον μὲ καταπλάσματα καὶ ναρ-
κωτικὰ εἶχε κατορθώσῃ ὁ ἱατρός νὰ τὸν
ἡτυχάσῃ. Καὶ ἐγίνε μὲν τότε καλὰ, ἀλ-
λὰ ὁ ἱατρός εἶχεν εἰπῇ εἰς τὴν μητέρα
ὅτι ἐνδεχόμενον ἦτο, ὅταν ἐμεγάλωνε,
νὰ τοῦ ξανάλθουν οἱ πόνοι. Δι' αὐτὸ
ἀνησυχῆσαμεν πολὺ. Ἡ μητέρα διέτα-
ξεν ἀμέσως νὰ ζεύσουν τὸ ἀμαξάκι διὰ
νὰ φέρουν τὸν ἱατρὸν ἀπὸ τὸν Πόρον.
Ἐπῆρε τὸν Πέτρον εἰς τὴν ἀγκαλιάν
της καὶ τὸν ἐπῆγε εἰς τὸ κρεβάτι
του. Τὸν ἄρχισεν εἰς τὰ καταπλάσματα
καὶ τὰ ζεστά, καὶ ὁ Πέτρος ὅσον ἔδλε-
πε ὅτι τὸν ἠνάγκαζαν νὰ πίνῃ χαμομή-
λι, τόσοον περισσότερον ἐφώναζε καὶ ἔ-
κλαιε:

— Δὲν θέλω! δὲν θέλω τίποτα!

«Ἐκρατοῦσεν ἀνοικτὴν τὴν παλάμην της.» (Σελ. 301, στ. α')

Ὅλο τὸ σπῆτι ἐγίνε ἄνω κάτω! Ἡ
ἐτοιμασία τῆς ἀναχωρήσεως, εἶχε δια-
κοπῇ. Καὶ τὴν περισσότεραν φασαρίαν
διὰ τὸν Πέτρον, τὴν ἔκαμνε ἡ Φρόσω.
Αὐτὴ νὰ τὸν περιποιηθῇ, αὐτὴ νὰ καθί-
ται στὸ προσκέφαλό του.

Ἐπέρασαν τέσσαρες ὥραι, ἕως διου
ἐπιστρέψῃ τὸ ἀμαξάκι μὲ τὸν ἱατρὸν. Ἡ
ἀνησυχία μας εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ κατα-
κόρυφον. . .

Κυττάζει ὁ ἱατρός τὸν Πέτρον, τὸν
θερμομετρεῖ, ἀλλὰ οὔτε πυρετόν, οὔτε
ἄλλο κακὸν σύμπτωμα εὕρισκε. Ἐπο-
νοῦσε βέβαια τὸ παιδί δι' αὐτὸ εἶπεν ὁ
ἱατρός νὰ τὸν ἀφίσωμεν αὐτὸ κρεβάτι
καὶ νὰ μὴ τὸν σηκώσωμεν, πρὶν τοῦ πε-
ράσῃ ἐντελῶς ὁ πόνος.

— Ὅστε δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φύγετε
αὐριο, καὶ θὰ μείνετε ὅλοι ἐδῶ. . . δὲν
εἶνε ἔτσι, θεῖα Ἑλένη; — εἶπε τότε ἡ
Φρόσω. — Νὰ μείνετε, σὰς παρακαλῶ,
ὡς που νὰ γίνῃ καλὰ ὁ Πέτρος. . .

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Φρόσω, ἀ-
πῆντησεν ἡ μητέρα· ἂν ὅμως αὐριο
εἶνε καλλίτερα, καὶ δὲν πονῇ, ἐγὼ
εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ ὑπάγω μὲ τὸν
Μάριον εἰς τὸν Πειραιᾶ, διότι πρέπει
νὰ τακτοποιήσω πολλὰς ὑποθέσεις, ποὺ
δὲν δέχονται ἀναβολήν.

— Θὰ μείνῃ ὅμως ἡ Δέσποινα καὶ
τὰ ἄλλα παιδιά, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια θὰ μείνουν. . . θὰ ἐπιστρέ-
ψωμέν νὰ τα πάρωμεν. . .

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐμείναμεν, ἐγὼ καὶ
ἡ Φρόσω, πολὺ ἀργά, νὰ
κάμωμεν συντροφίαν τοῦ
Πέτρον. Ἡ Φρόσω τοῦ ἔ-
καμνε ἀπειρα χάδια καὶ
περιποιήσεις. Ὁ Πέτρος,
ὅσον ἐπερνούσεν ἡ ὥρα, το-
σον ἐφαίνετο ὅτι ὑπέφερεν
ὀλιγώτερον. Τέλος ἐκλει-
σαν τὰ μάτια του, καὶ τὸν
ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Ἀπεσύρ-
θημεν τότε εἰς τὰ δωμάτιά
μας, ἀφοῦ παρήγγειλα εἰς
τὴν νταντὰ των δύο μι-
κρῶν, νὰ προσέχῃ τὴν νύ-
κτα τὸν ἄρρωστο.

Τὸ πρωῒ, μόλις ἐξύ-
πνησα, ἡ πρώτη μου φρον-
τίς ἦτο νὰ τρέξω εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ μικροῦ ἄρρω-
στον. Ἀλλὰ μὲ εἶχε προ-
λάβῃ ἡ Φρόσω. Ἡ θύρα
ἦτο μισανεικτὴ, καὶ ἡ-
κουσα μέσα τὰς φωνὰς των.
Πόση ἔμως ἦτο ἡ ἐκπλη-
ξις μου, ὅταν ἤκουσα τὸν
Πέτρον νὰ λέγῃ μὲ θυμω-
μένον τόνον:

— Τί, ξερό ψωμί μου
ἐφες νὰ φάγω; Ποῦ εἶνε
τὰ γλυκά καὶ αἱ τσοκο-
λάτες, ποῦ μου ἔταξες χθὲς

γιὰ νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο; Τὸ ξεροὶς πῶς
εἶμαι ἀπὸ χθὲς νηστικός ἐξ αἰτίας σου;

— Μὰ, Πέτρο, δὲν σου ἔφερα κρυφὰ
χθὲς τὸ βράδυ ὅση τσοκολάτα εἶχα; Δὲν
ἔχω ἄλλη πιά. . .

— Δὲν ξέρω τίποτε ἐγὼ. . . Νὰ! τώ-
ρα κ' ὅλας θὰ τοῦ πῶ τῆς μαμμᾶς πῶς
ἔκαμα ἔτσι ψέμματα τὸν ἄρρωστο, καί. . .
θὰ φύγωμε! Πεινῶ, σοῦ λέω!

Δὲν εἶνε καλὸν πράγμα νὰ καθέται
κανεὶς καὶ νὰ κρυφακούῃ. Ἀλλὰ ἡ ἐκ-
πληξις μου διὰ τὴν πονηρίαν ἐκείνην
τῆς Φρόσως καὶ τὴν ἀπροσδόκητον δια-
γωγὴν τοῦ Πέτρον, μὲ εἶχε καρφώσῃ
ἀκίνητον.

Ἦκουσα καὶ τὴν συνέχειαν τῆς συνο-
μιλίας των:

— Καϊμένε Πέτρο, μήν κάνης έτσι, καί σ' ακούσουν! Κάνε λιγάκι ύπομονή, καί θά σου φέρω τή λίγο ό,τι μπορέσω... καί φρούτα καί γλυκά.

— Καλά... μά πού είνε αί λίρες, πού μου έδειξες χθές κ' είπες πώς θά μου τες δώσης, άν κάμω ό,τι μου πής...

— Νά τες! σου τες έφερν!

— Ήκουσα τόν μεταλλικόν ήχον χρυσών νομισμάτων, τά όποια έκυλίσθησαν έπάνω στα σκεπάσματα του άρρώστου...

("Επεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ ΑΗΔΟΝΙ

— Είνε άλληθια πώς οί κόρακες φέρουν τήν κακοτυχίαν;

— Μάλιστα. Έγώ τή πιστεύω καί το βεβαιώνω, διά δύο λόγους: πρώτον, διότι έτσι λέγει όλος ό κόσμος, καί... οί άνθρωποι άκόμα' δεύτερον, διότι το γνωρίζω εξ ιδίας πείρας.

Έξήσονται.

Καί πρώτα άπ' όλκ. πρέπει νά σας είπω ότι είμαι άηδόνι' δι' αυτό, έπειδή έτσι το θέλει καί το απαιτεί τή φυσικόν μου, έξυπνών τήν νύκτα καί αρχίζω τή τραγουδι. Έννοείται όμως ότι αυτό δεν είνε λόγος διά νά με κατατάξτε μεταξυ των νυκτοβίων πτηνών, όπως είνε ό μπορούσας καί ή κουκουβάγια!

— Όχι, βέβαια! — σάς ακούω νά μου άπαντάτε. Είχα άλλως τε τήν βεβαιότητα ότι κανείς δεν θά μ' έσυκοφαντούσε έτσι. Καί ξεύρετε, — έγώ πρωτοδέλω τας πρώτας λάμψεις τής αύγης, ένφ πολλά άλλα ζώα — καί ό άνθρωπος μαζί μ' αυτά, — άντι ν' ανοίγουν τά μάτια με τή λαμπρόν καί ζωογόνο φώς τής πρώτας, τά κλείουν, σάν νά τους έθάμπωναν αί πρώται άκτίνες του ήλιου.

Τί περίεργος πού είνε ό κόσμος! Ό Θεός έκαμε τή φώς γιά νά μένωμεν έξυπνοι, καί τήν νύκτα γιά νά κοιμάται ό κόσμος. Καί μόνον οί ξενύκτιδες ξενυκτούν διά ν' ακούσουν καμιά φορά ήμās τούς άλλους ξενύκτιδες, — τά άηδόνια. Αυτοί καί έμείς, άνατρέπομεν τούς νόμους τής Φύσεως... Έτσι λέγουν οί σοφοί.

Μά, τί τα θέλετε;... Έγώ είμαι άηδόνι, καί δεν είμπορώ ν' αλλάξω τήν χαρακτήρα μου. Κελαδω καί τραγουδω, όρθρον βαθέος!...

Έλεγα λοιπόν ότι ένα πρωί, άκριβώς τήν ώρα που έξυπνούσα, πρίν φέξη άκόμα, ένας κόρακας, πού έως εκείνη τήν ώραν έκάθητο κ' έρρονάνιζε ένα κομμάτι κρέας, έχώθη στή φωλιά του γιά νά κοιμηθή.

Έξάφνα... Μπάμ! μπάμ! Μιά τουφεκιά, δυό τουφεκιές!... Σιωπούν όλοι

τρομαχμένοι καί ανοίγουν γαρίδα τά μάτια τω!

Τί είνε. καλέ; Μιά καρδερίνα πληγωμένη, κ' έγώ δεν ξέρω πώς, κυλξ καί πέφτει άπό τή δένδρο καταγής.

Καί ό κόρακας άμέτως:

— Είδατε πού το έλεγα έγώ; Αυτή ή καρδερίνα ήθελε όλο καί ν' ακούεται! Ήταν βέβαιον ότι έτσι καί ν' έλθει. Έγώ πάντοτε το έλεγα. Γιγ νά ζή κανείς ήτυχος κ' εύχαριστημένος, πρέπει νά κάθεται κρυμμένος στήν τρύπα του, στα σκοτεινά. Όσοι βγάζουν παρπολύ έξω στο φώς καί φαίνονται, τελειώνουν άσχημα τήν ζωή των. Έγώ, τή βλέπετε, κάθουμαι ήτυχος καί γρύ δεν βγάζω... Ήθελα μονάχα νά έβλεπα πού έπήγε κ' έπαισε αυτή ή άνόητη καρδερίνα. Κ' έχω μιά πείνα! έχω μιά πείνα!

Κ' ένφ έλεγε αυτά τά λόγια, παραμερίζει τά φύλλα, καί κάμνει μιά φασαρία, μά τί φασαρία!... Μ' έκείνες τες φτερουγές του, — θέλει καί λόγο;

— Μπούμ! — άλλη μιά τουφεκιά, πού μου έφάνη ότι έχαλούσεν ό κόσμος.

Νέα σιωπή... καί άλλο κατρακύλισμα. Καί έπειτα, σιγά-σιγά καί προσεκτικά, κυταχόμαστε όλόγυρα...

Καί ό κόρακας; Νάταν κι' άλλος! Πάει κι' ό κόρακας.

— Όταν εξήμερωσε κ' έφξε καλά, είνε τήν ρίζαν του δένδρου είδαμε δύο σώματκα. Ή καρδερίνα δεν ήτο πληγωμένη καιρίως, καί κατώρθωσε νά πετάξη καί νά κρυβή' μά ό κόρακας... ό καϊμένος! θά μείνη άνεξάλειπτος άπό τήν μνήμη μου ή άγωνία του.

— Κρά, κρά, κρά! — έφώναζε. Είνε άσχημα, πολύ άσχημα πράγμα νά προλέγη κανείς τή κακόν διά τούς άλλους... Ό καθένας πρέπει νά κυταχξ τόν έαυτόν του, νά προσέχη τόν έαυτόν του, μήπως κάμει καμμίαν άνοησίαν... Κρά, κρά!

Καί άπέθανε... Τότε έκατάλαθα, διατί μερικοί άνθρωποι του λαού, όταν ακούσουν κανέναν νά κακολογξ τούς άλλους, τού φωνάζουν:

— Βγάλε λοιπόν τόν κόρακα! Ό καϊμένος ό κόρακας! Τί σκληρόν που ήτο τή πάθημά του!...

Εύτυχός, ή αύγή ήτο ώραία καί τή τραγουδι άνέβλυζε μόνον του άπό τήν καρδιά, κ' έβγαίνει χωρίς καμμίαν προσοχθείαν άπό τόν λάρυγγά μου...

Είδεμή... τί μελαγχολίαν θά είχα έκείνο τή πρωί!

(Διά τήν άπειραφήν)

KIMON AAKIACHS

Ο Δ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ
ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Κατά παράκλησιν πολλών φίλων μου, οί όποιοι παρεπονούντο ότι ή έποχή του Δ' Διαγωνισμού δεν ήτο κατάλληλος διά εξεσπάθωμα, — ή προθεσμία έληγε τήν 31 Αυγούστου, — καί μου έζήτησαν νά συμπερίλαβω είνε αυτήν καί τήν τωρινήν έποχήν τής έναρξεως των σχολείων, τής έπιστροφής εκ των έξοχων κ.τ.λ. πολύ καταληλότεραν βεβαίως, — άπεφάσισα νά παρατείνω τήν προθεσμίαν μέχρι τέλους Οκτωβρίου 1904.

Οί όροι του Διαγωνισμού μένουν οί ίδιοι. Είς τούς 25 πρώτους θάπονεμηθξ Βραβεϊόν Δ' Τάξεως, καί εξ αυτών ό έγγράψας τούς περισσότερους συνδρομητάς θάνακτηρυθξ Κορυφαίος. Διά πξσαν άλλην λεπτομέρειαν, παραπέμπω είνε τή φυλλάδιον τής 22 Μάϊου (άρ. 22, σελ. 174) όπου οί όροι έδημοσιεύθησαν έν έκτάσει.

Ίδου εύκαιρία νά δείξουν κ' έμπράκτως τήν πρὸς τήν Διάπλασιν αγάπην τω, όσοι δεν ήμύρσαν νά το κάμουν τή καλοκαίρι, καί νά ξεσπαθώσουν άκόμη περισσότερον, με μεγαλητέρας έλπίδας βραβεϊού, όσοι εξεσπάθωσαν ήδη. Ή Διάπλasis είνε καί θά είνε πάντοτε ευγνώμων πρὸς εκείνους, οί όποιοι διά τών ένεργειών των αύξήσουν τόν κύκλον τής καί τής παρέχουν τά μέσα τής βελτιώσεως καί τής προόδου, — διά τή όποίον οί εξεσπαθώνοντες είνε άξιοι τής ευγνωμοσύνης καί όλων των συναδέλφων των.

Επί τή εύκαιρία ταύτη, υπενθυμίζω καί τόν Β' Διαγωνισμόν του κατά φύλλον Εξεσπαθώματος, ό όποτος εξακολουθεϊ καί θά εξακολουθήσξ, κατ' ά τή προκηρυχθέντα είνε τή 25 φυλ. σελ. 198 μέχρι τέλους Νοεμβρίου Διά τούς νέους Πράκτορας σημειώνω, — αλλά καί οί παλαιοί είμπορούν νά έπωφεληθούν τής ύπομνήσεως, — ότι είνε τούς άγοραστάς των δύνανται νά προμηθεύουν καί τά παλαιότερα, τ' έξ αρχής του έτους μέχρι σήμεραν έκδοθέντα φυλλάδια. Διότι πολλοί άγορασταί, άρχίζοντες π: χ: άπό σήμεραν, είμπορεί νά θέλουν νάποκτήσουν σιγά σιγά όλην τήν σειράν των φύλλων τής εξαμηνίας ή καί του έτους, διά νά έχουν τά μυθιστορήματα εξ αρχής. Καί τά φύλλα ταύτα τά παλαιότερα λογαριάζονται είνε τή εξεσπάθωμα, όπως καί τά νέα.

Εμπρός λοιπόν! Είτε με άγοραστάς, είτε με συνδρομητάς, ξεσπαθώνετε. Τή ξεσπάθωμα δεν πρέπει νά σταματά ποτέ. Ό κύκλος τής Διάπλάσεως άς μεγαλόνη αύθιως. Ή άκίνησις είνε θάνατος, — ή κίνησις είνε ζωή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 78ος

Λόσεις των Πνευματικών Ασκήσεων δε δωσν θά δημοσιευθούν είνε τή φυλλάδιον τής «Διάπλάσεως» των μηνών Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου καί Νοεμβρίου 1904.

Από σήμεραν αρχίζει ό νέος 87ος Διαγωνισμός πρὸς εύρεσιν των λύσεων των Πνευματικών Ασκήσεων. Όσοι εκ των συνδρομητών μου έπιθυμούν νά διαγωνισθούν, όφείλουν πρώτα νά προμηθευθούν έγκρίτως εκ του Γραφείου μου τόν απαιτούμενον Χάρτην των Λύσεων, στέλλοντας φρ. 1.

Οί όροι του Διαγωνισμού, τούς όποιους εύρίσκετε έν έκτάσει είνε τόν «Οδηγόν του Συνδρομητού (Κεφάλαιον Γ') παραμένουν οί αυτοί δι' όλους τούς Διαγωνισμούς των λύσεων.

Βραβεϊόν θάπονεμηθουν τά ώρισμένα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τά όποια εύρίσκετε επίσης είνε τόν «Οδηγόν του Συνδρομητού (Κεφάλαιον Ε' άρθρον 2, παραγράφαι α', β', γ').

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μητέρα: — Δίλκα! άν ξανακάμης άταξίς, θά σε κλειδώσω στο κοτέτσι!

Δίλκα! — Πού καλά, μαμά. Άλλά σου τή λέγω άπό τώρα καί νά τή ρήξ: αύτά δεν θά κάμω!

Βυτάλη υπο του Λιηρόφου της Νεολαίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ό Διαγωνισμός των Λύσεων, τόν όποιον προκηρύσσω σήμεραν, έχει τούτο τή έξειρητικόν, ότι θά διαρκέσξ μόνον τρεις μήνας, ένφ συνήθως οί διαγωνισμοί των Λύσεων είνε τετραμήνιοι. Άλλ' έπειδή φέτος τή έτος μας είνε ένδεκάμηνον (θά τελειώσξ καθός έπαρην, τήν 30 Νοεμβρίου,) κατ' ανάγκην μόνον τριών μηνών Ασκήσεις θά περιλάβη ό νέος Διαγωνισμός. Θά προσπαθώ όμως νά είνε άρκετά. Είς κάθε φύλλον θά δημοσιεύω περισσότερας τού συνήθους, άρκει νά μου τή έπιτρέπη ό χώρος.

Καί ό χώρος λείπει τόσο συχνά! Σήμεραν π: χ: θά ήμελα τήν διπλάσιον αύτόν που έχω είνε τήν διάθεσιν μου, διά νάπάντησω είνε διας έπιστολάς. Θάπάντησω μόνον είνε τας άρχαιότερας. Οί άλλοι άς άρκεσθούν είνε τόν άσπασμόν μου καί είνε τή Εύσημα.

Άλήθεια, ή έλλειψις του χώρου είνε πολύ αισθητή. Έπιθυνάμεν, σχεδόν έδιπλασιάσθξμεν, καί έν τούτοις τή φύλλον μένει τή ίδιον. Είνε δυνατόν νά εξακολουθήσξ αύτό; Όχι βέβαια. Κάτι πρέπει νά γίνη άρκετως. Καί ήρξισα νά σκέπτομαι σοβαρώς, τί άπό τού προσεχούς έτους αί σελίδες μας πρέπει ναύξήσουν.

Περί τούτου πολλοί φίλοι μου μου έγραψαν επανειλημμένως. Με συμβουλεύουν νά δοκιμάσω καί πάλιν καμμίαν ψηφοφορίαν, καί νά έρωτήσω τούς συνδρομητάς μου άν δέχονται νά διπλασιασθξ ή συνδρομή καί τή φύλλον νά γίνη δεκαεξάσειδον. Κ' έγώ νομίζω, ότι τώρα δεν θά ήτο δύσκολον νά πραγματοποιήσξ αύτή ή αύξηση. Τί λέγετε; Είθε διατεθειμένοι νά πληρώνετε διπλήν συνδρομήν καί νά λαμβάνετε κατ' έδομάδα φυλλάδιον διπλούν; Τί ώραιον θά ήτο!

Αυτίσισα τών Σαλόνων, [3Ε] διά τας ώραιάς έπιστολάς σου. Έδωσα μία, πρὸς τόν κ.

Φαίωνα καί άλλην πρὸς τόν Άνανίαν. Καί ή Άνανίας μου έφερε μετ' άλλον πρὸς χάριν σου τήν έξής επιστολήν: «Όταν δεν εύρίσκες ή δεν είνε εύρησις νά κατασκευάσξ φύλλα κομμά, λεπτά καί νόστιμα διά γαλακτοπούρεκο — ή οίονδήποτε άλλο γλύκισμα, — τότε πέρνεις φύλλα Διάπλάσεως. Προτιμάς όσα σου είνε ήσαν κομψότερα, λεπτότερα, νοστιμότερα. Με αύτά άν κατασκευάσξς γλύκισμα, θά το τρώς καί θά γλύφης τά δάκτυλά σου.»

Η έπιστολή σου, Λουλουδι τής Καρύδας, [ΕΕ] έδωχος χαριτωμένη. Νομίζω όμως ότι έπάνω σε τόσο βαθύ κόκκινο χαρτί, μόνον με άσπρη μελάνην μπορεί κανείς νά γράψξ. Μου έπόνεσαν άλλον τή μάτια. Σ' εύχαριστώ, — όχι δι' αύτό, αλλά διά τήν ώραιαν κάρταν.

Άπαντι είνε δύο έπιστολάς σου, Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου [ΕΕΕ]. Ό κ. Φαίδων έχρη πολύ πού σου έχρησήμεσαν τόσο τ' άρθρά του περί του Μουσείου είνε τή τήμον του 1900. — Κανένα άπό τούς δύο δεν έμάντευσε. Έτσι κ' έκείνοι δεν θά σε μαυτεύσουν.

Φαντάσμαι τί ώραιον πού θά ήτο τή ταξιδί σας με τόν Δελφίνα, Άσμα Νηρηίδος [ΕΕΕ], αίς νησιά άκατοίκητα καί ούτε καν είνε τόν χάρτην σημειωμένα. Ό κ. Ξενοπούλες με παρακάλεσε νά σ' εύχαριστήσω διά τή καλή λόγια πού γράφεις διά τή όράμα του.

Έχω ύπ' όψει μου, Διέφυλας Άετς [ΕΕΕΕ], τέσσαρας ώραιάς καί έντεκα έπιστολάς σου, άπό 24, 25, 26 καί 27 Αυγούστου. Βλέπω ότι άπεφάσισες νά μου γράψξς καθημέραν. Νά τί θά πξ φίλος; μιά φορά!

Έλλην Άθλητά [ΕΕ] αί έπιστολάς σου ώραιά. Άλλ' ή καταγγελία σου άδόσιμος. Πρόκειται περί έλλιοσυμψώνων γυναικείων, καί είνε τούτου έδους Ασκήσεις αί συμπώσεις είνε συχνόταται.

Όφείλω νά σου είπω. Μαύρος Άετς [ΕΕ], ότι ή έπιστολή σου μου ήρεσε καλλίτερα άπό τή ποιήμα σου. Όχι ότι καί αύτό δεν ήτο καλόν. Άλλ' ή έπιστολή, ως έπιστολή, ήτο τελεία ένφ τή ποιήμα, ως ποιήμα, δεν ήτο. Έχεις ανάγκην νά συνειθίσςς είνε τήν στιχογραφίαν, διά νά μη στρεβλώσξς τας φράσεις χάριν του μέτρου.

Πολύ γρήγορα, Νικητορύλαξ, — ές τή άκούσουν καί οί άλλοι πού με ήρώτησαν, — θά προκηρύξω διαγωνισμόν Διηγήματος επί τή βίβλιν μίας μόνον εικόνας.

Ήθελα νά είμαι είνε τήν θέσιν του Έλληνοπόλεως [ΕΕ]. Πρὸ άλλων έπιστολῶν άπό τή βουνά, όλος ύψος καί όροσί, καί έτοιμάζεται νά έλθξ είνε τας Άθίνας, πρώτη φορά, διά νά έγγραψξς είνε τόν Πανεπιστήμιον. Πώς όνειροπολεί τήν μεγάλην έκείνην ήμεραν! Καί έχει δικαίον. Γίνεται ώραιότερα.

Η τρανοτάτη άπόδειξις ότι είμεθα Έλληνες. Αίθερα Ψυχή [ΕΕ] δεν είνε ή κέσιμος γλώσσα ως νομίζεις. Αυτήν είμπορεί κανείς νά επήξει τήν έμάθειαν καί άπό τή βίβλιν. Η τρανοτάτη άπόδειξις είνε ή γλώσσα του λαού, ή γλώσσα των δημοτικών τραγουδιών. ή όποια, καθώς λέγουν όλοι οί γλωσσόλογοι, είνε συνέχεια καί εξέλιξις τής αρχαίας.

Έκαμες πολύ καλά, Λατάνια. — [ΕΕ] διά τας δύο έπιστολάς, — πού δεν είπες τήν ψευδώνυμόν σου. Όταν τή λέξη κανείς είνε τόν καθενα πού τον ήρωή, τότε γίνεται βούκινο καί αναγκάζεται νά το αλλάξξ.

Η Έλληνοπούλα [ΕΕ], μία άπό τας άρχαιότερας συνδρομητριάς μου, φαντασθήτε ότι ή οίκογένειά της λαμβάνει τή φύλλον επί 11 ήξη έτη! — Έλαθε τή Σήμα καί τή θεωρεί μεγάλην τιμήν της νά το φορξ. Διά τή έλλογή τή καί πού μ' έρωτά, είνε κάπως πολύπλοκον. Νομίζω όμως ότι λείπει, άν γράψξς ούτω: «Έγεννήθη είνε τας Άθίνας άπό γονείς Αεσβλους.»

Χάρς είνε τή Σήμα, ή Πιθηκος του Βορρύνου [ΕΕ] ένγνώριση με τόν Κλάδο Έλαιοα είνε ένα γάμον. Καί ή συζητήσις περί Διάπλά-

σεως έδωκε κ' έπηρε. Ένώ, άν δεν ήτο τή Σήμα, ίσως δεν θά ένγνώριζοντο μέσα είνε τόσον κόσμον.

Σού έστειλα, Ναυτοκά [ΕΕΕ] ό,τι έζητήσε. Όστε λοιπόν ήμελες νά είσαι μουσικός, συγγραφέας καί ζωγράφος. Σάν λίγα πράγματα ζητείς!

Τήν περασμένην Παρασκευήν ή Κάκια του κ. Φαίδωνος άπέκτησε καί άδελφούλα, κατέβησε δέ τόν τίτλον τής Μπεμπέκας, διά νάναλβη όριστικώς πλόν τή βαπτιστικόν της όνομα. Τώρα είνε Άλλη Μπεμπέκα... Νά ίδούμε, θά διακόπη καί αύτή τή παραμύθια;

Έγκρίνουσα τά ψευδώνυμά των, δέχομαι μετ' χαρς είνε τήν αλληλογραφίαν μου καί είνε τούς διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Εύαίθετον Καρύδιαν (Φ. Α. αύτό έξέλεξα καί τί ταιριαστό!) Τσουκουνίδαν (Κ. Μ. αύτό θά προτιμάς καί σύ, άπού τή έσημειώσεως πρώτον) Θωρακοφόρον (Δ. Μ.Κ. αύτό, καί κ' μου γράψξς συχνά) καί Φιλίθρον του Ράκος (Δ. Α.Μ. αύτό ήτο τή καλλίτερον.)

Άλλαγή ψευδώνυμου: Τριανταφυλλένια Αυγούλα.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάναλλάξουν: τή Έρδοξον Μεσολογγίου με τόν Μικρόν Βιολιστήν, Δοκίσιαν των Σαλόνων, Άσπρη Παργαλιάν καί Δωδώνην — ή Άσπρη Παργαλιάν: με τήν Άγνήν Ψυχήν, Κέμα του Φαίδων, Ψαροπούλαν, Λευκήν Νύκτα καί Τρελλή Ναυτάκι — τή Ψαροπούλαν με τήν Ψαροπούλαν, Άνδρομέδαν, Ψαροπούλαν, Λατρίδα του Ψαροπούλου καί Ψαροπούλαν Άναξίνα — τή Κόκκινον Κρίνον με τή Έλατον του Δίου, Φωστήρα τής Ήπειρου, Αίθεραν Ψυχήν, Έδαρνόν Ήπειρον καί Χαριτωμένο Άγγελόδον — ή Ήθος των Σειρήνων με τήν Άδραν τής Έλευθερίας, Τιτίνα τής Διπλασέως καί Μικρόν Παργαλιάν — ή Χαρά των Γονέων με τόν Βαρυμέραρον Δία, Άθραν Καρύδιαν, Βιολέτταν του Χελμού καί Έλληνα Άθλητήν — τή Σπασμένη Παράρι με τήν Ροδοστεφανωμένην Άνοιξιν, Πικραμένην Καρύδιαν καί Νεραϊδαν των Σπεισών — ή Κυρίαρχος τής Θαλάσσης με τήν Χλόην, Άστερόδοντα Ουρανόν, Παιδικήν Χαράν, Διέφυλας Άετς καί Λατάνιαν — ή Ψαροπούλα με τήν Ζαππίδα, Άγγελόν τής Αγάπης, Ξεμωμένον Ήλιον, Έπαυρον τής Αγγλίας καί Ναυαρχόν Κατούσαν — ή Λατάνια με τήν Ναυαρχήν, Διονυσία Πηγήν, Μακροβιάν, Δοκίσιαν των Σαλόνων καί Φιλοπάριδα Τόδα — ή Μελαγχολικός Έρημίτης με τήν Έδαρνόν Ήπειρον, Έσπερίαν Άδραν, Ρέαν Σελίαν, Ισοδόν Όριν καί Πηγήν τής Αίγυπτου — ή Πόρος τής Πέρας με τήν Διονυσίδα Πηγήν, Κουροδί, Σθενελαΐδαν, Σοφία Φαλάξ καί Χιακόν Φάρον — ή Άγγελος τής Χαρς με τήν Κίτρινην Μάσκαν, Έκτερο Ντόμινο, Ήρωϊδα του Ζαλόγγου, Μυροδόλον Ήραριν καί Ταπεινή Γλασσί — ή Ναυτοπούλα του Μεσολογγίου με τήν Ταπεινή Γλασσί καί Μικρόν Άθλητήν — ή Ναυαρχος τής Κυβίας με τήν Διακριθείσαν Άρκακίδα, Νυκτοπούλακα, Φως τής Νυκτός, Άσπρον Άράπην καί Έλληνα Άθλητήν — ή Άγγελος του Λυκαυγοδύ με τή Έρδοξον Μεσολογγίου, Άγγελόν τής Αγάπης, Νηρηίδα του Έρδοξου, Ναυτοκά καί Έλληνα Άθλητήν — ή Κολυμβήτρια του Καστελλου με τόν Ισοδόν Όριν, Λαμπερόν Κιθαροδόν, Γλωσσόκοπταν, Ψαροπούλαν Άνδρομέδαν καί Απιδά τής Αθηνάς — ή Εσότη Νεφέλη με τήν Λατάνιαν, Διακριθείσαν Άρκακίδα, Άσπρον Αίθρα Νυκτός, Σθενελαΐδαν καί Έσπριν Έσπεραν — ή Μαρία Αρτουρέτα με τήν Άρσο Καραβινά καί Άσπρον Πορτοκάκι — ή Δωρετής Όνειρον με τήν

